

H. Hadabás Ildikó

Szorongások rejtekében

A farkasok áthaladtak az udvarunkon,
éjszaka is hallottam üvöltésüket,
árnyaik rálapultak ablakainkra,
s behunyt szemem üvegtükrében
óriássá nőttek –
jaj, miért, miért, miért nem
mentek ki a kertjeinkből,
az álmainkból,
a lánctalpas katonákkal,
vörös csillagaikba kapaszkodva,
lélek erdejéből, idő lapulásból
haza! haza! a farkasok!?

Leszegett fejű kiskatonákat nem
kísérnek már tányérsapkákban
izzadó dölyfösök az állomásra,
az éjszakákban sem dübörögnek
lánctalpaik, bír-vágyukat
elrejtették a szavakban,
negyven évem sohasem
volt gyerekkorába, mikor
csak Amundsenben, Kőrösi Csomában,
s a hit egyre többet elváró
imáiban bízhattunk meg:
zárak nem védtek,
barátok nem védtek,
kerítéseink nem voltak.

Kopt keresztények hátai mögött
lopakodnak újból, ugyanazok,
és vonyítanak, vonyítanak,
miközben ordas árnyaikkal
elrohasztják a reményt,
és az ősbizalom fájdalommal nő
a kezét égne tartó kisgyerek szívében,
a vér nem terem virágokat,
a requiem megállás nélkül dübörög
a harangok nélküli világban,

s a könnyező Máriák nem tudják
abbahagyni a sírást, amely utolsó
emberi ölése marad a farkasoknak
éjjelén Mindenkinék!

Fiatal fényeim

(N. L. emlékére)

Az eső lepergett a fák leveléről,
csak óvatosan, mint mikor
elszakad a gyöngysor,
s végiggurul a lágy hajlatokon –
arcomra pergett, a járda fényeire,
a Veress Pálné utca kihalt csendjére,
időtlen idők óta ég felé tartott arcomra
a langy eső. Nem hallottam a lépteit,
de mint a felnagyított végtelen pontját
fényképek megálló idejében,
egyszer csak megmozdította a jelen,
megbillent a mozdulatban valami, ahogy
az esőpermetből bicegve kilépett.

A csend, a végtelen mosoly a szómezőben,
– hosszú hajam szellő lebbentette –
csillagokat freccsentett nehéz lábnyoma
és úgy lassított, mint aki felismerte földijét,
– úgy dobbant meg bennem a csodálat, mint
aki mindig, bármikor fölismeri a földijét.
A Nagytemplom harangja megkondult szívemben,
szép feje, márvány-faragta arca,
tűnő figyelem, tünde fény,
s mosolyunk átragyogta a homályt,
az idő kicsit lelassította a lépteket,
ő nem tudta, enyém a bizonyosság,
két pápai diák: a Költő, s hódolója
a pillanatban hogy találkozott!

Megeredt hirtelen a zápor,
ahogy mellettem tűnődve elhaladt,
minden verssora kivirágzott,
és lángba borult az a pillanat,
mikor a fényt lopó esőben
hátrafordultan álltam,
s a messze távolból ő is visszanézett –
az eső szoborrá merevítette
kezünkben az intést, s a látomást
lelkembe exponálta az idő.
Verssorai minden évemmel élesülnek.

Kerner László:
Madár